

Slučajno Varšava.

(the cosiness of your letters)

(udobnost tvojih pisama)

Svijet bi se mogao bilježiti samo kroz mjesta u kojima potpuno jesi. Ostatak je usputnost.

Luksuz vremena, biti u kafiću, usred dana, u gradu. Biti dio njegove urbane kulture, ispijati caffe latte, čitkarati knjigu, pisati pismo. „imati vremena“. Biti označen kao netko tko ima vremena. Posjedovateljica vremena.

Posjedovateljica vremena ima vremena za svoj obrt; za svoju zalogajnicu u kojoj prodaje satove dokolice. Njezin obrt se nalazi na adresiietzkoga 16. Omanja prodavaonica starih sjajnih ura. Zgrada u čijem se prizemlju obrt nalazi izgrađena je „između dva svjetska rata“. Postoji neka posebna vrijednost darovana razdoblju između dva svjetska rata i vrijednost darovana svjetskim ratovima – pogotovo kad odrasteš u jednoj od zgrada između dva svjetska rata. Tamnoljubičaste fasada, danas jedva održiva, uz sreću da njezini dijelovi još ne padaju po prolaznicima. Maleni obrt, drvenih okvira, prelakiranih nedavno, zvonce poviše ulaznih vrata, vrijeme za sieco zeiss casio. Stolne ure, ručni satovi, tanki zlatni, kožno remenje, smeđe i zeleno, zatvoreni mehanizmi, zupčasti kotačići. Okreću se. Oblikuju dragocjeno vrijeme. Dragocjeno. Dragocjeno. Dragocjeno. Vrijeme. Vrijeme. Vrijeme. Kad bih imao više vremena, išao bih... volim, ali nemam vremena. Ne namjeravam tratiti svoje vrijeme na to. To je naprosto gubitak vremena.

Jednom kada uđeš u obrt koji proizvodi vrijeme, koji održava vrijeme, u staroj zgradi s posebnom vrijednošću „između dva svjetska rata“... Šta onda??? Ništa, budalo! Samo si u još jednoj prodavaonici koja nalikuje na milijune drugih. Zar očekuješ neki maestralni zaključak, ili rješenje za sužavanja, rastezanje vremena, ekonomiziranje vremena, ideje za učinkovitiju organizaciju, raspored obaveza, razgraničavanje privatnih od poslovnih obaveza, održavanje društvenog života, slobodno vrijeme u kojem ne primaš poslovne pozive, slobodno vrijeme za fitness, jogu, badminton, ples, aerobik, kuglanje, šetnje u paru, samotnjačke šetnje; slobodno vrijeme za čitanje, odlazak u kino, u kazalište!!! Vrijeme za hobije, za probe benda, za pravljenje nakita, crtanje grafita; satovi crtanja, satovi gitare, sastanak radioamatera; književni susret, susret mladih fotografa, susret s rođakinjom; izlazak u grad, odlazak u restoran, đuskanje, dejt!

Budalo glupa! Jednom kada ovaj tekst počneš shvaćati ozbiljno u velikom si problemu. Jer imaš dovoljno vremena za problem s vremenom, za stalnu potragu za „ekonomičnošću“. Jednom kada pomisliš da bi ti neki traljavi retro obrt, sa zvoncem na vratima u ružnoj staroj zgradi s koje pada žbuka na ulicu, na prolaznike, ni krive ni dužne; mogao kontrolirati život, onda će ti ga i kontrolirati. Lijepo ćeš se, poslušno i krajnje organizirano predati zupčanicima mehanizma i ure će bit tvoj život.

Ja kao tipična posjedovateljica vremena, koja pretenciozno ispija pičkaste kafice po neopostmodernoretrokvaziurbanim mjestima, piše pizdarije, što je najgore od svega, ima vremena za pizdarije, a ni ne shvaća da ima vremena i za tekst, ima vremena da otvori obrt u koje će prodavati magle različitih boja u različitim gradovima. Po tim europskim metropolama toliko urbanim da se većini stanovništva riga od urbanosti i da većina želi nekamo drugamo gdje neće tratiti vrijeme na, primjerice birokracije i čekanja. Primjerice čekanje u redu na burzi rada. Čekanje u redu. Čekanje je u redu.

Tamo gdje neće čekati na rad jer će raditi i neće imati vremena za čekanje, ili će imati dovoljno vremena i novaca da ne misle na čekanje. Jer čekanje bez novaca je zla sudbina kojoj te ostavlja zupčasti mehanizam jednog pišljivog oronulog obrta. Jer između „čekanja“ i „neimanja vremena“ nema gotovo ničega. „Čekanje“ i „neimanje vremena“ su dva svjetska rata, apsolutna civilizacijska pošast, i pitanje jest gdje je razdoblje „između dva svjetska rata“ u kojem su izgradili te zgrade u čijim prizemljima postoje obrti kojima trže „posjedovatelji vremena“.

Budalo draga, da bih *na vrijeme* završila ovaj tekst, morala sam pitati koliko je sati. Tako prokleta jednostavno. „Koliko je sati?“ Pitati koliko je sati da ne zakasnim na vlak. Da najprije ne zakasnim svojoj varšavskoj kući, da imam vremena da podgrijem večeru, da pojedem večeru, operem suđe, spakiram kofer i odem. Samo odem. Jednostavno odem. Samo tako. Bez objašnjenja, jer je to „prirodni red stvari“, da se ide, da se ide dalje.

Prokleta je ugodno pisati udobna pisma, na slučajnim mjestima, usputno, na mjestima u kojima potpuno jesi, prikvačena za mekan stolac, usred dana, u gradu, uz pičkastu *caffè latte* i nepročitanu knjigu.

Budalo glupa.

Varšava, plac Zbaviciela, 24. 10. 2012.